

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.530 van 15 juni 2017
in de zaak A. 214.644/IX-8562**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Theo Ickmans
 kantoor houdend te 3960 Bree
 Witte Torenwal 17 bus 1.1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D’Hooghe en Jole Carlé
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 24 december 2014, strekt tot de nietigverklaring van:

“1. de beslissing d.d. 27 juni 2014 van [de] vice-rector studentenbeleid van de KULeuven in zijn hoedanigheid van intern beroepsorgaan, waarbij hij het intern beroep van verzoekster tegen de beslissing zonder datum van de facultaire selectiecommissie met betrekking tot haar rangschikking voor de ASO Orthopedie en tegen de beslissing van het Bureau van deze commissie d.d. 28 mei 2014 naar aanleiding van haar bezwaarschrift, waarbij haar bezwaar als ongegrond werd afgewezen en haar ook een visum ASO buiten contingent werd geweigerd.

2. de beslissing zonder datum van de facultaire selectiecommissie met betrekking tot haar rangschikking voor de ASO Orthopedie, die haar mondeling werd meegedeeld op 25 april 2014;

3. de beslissing van het Bureau van deze commissie d.d. 28 mei 2014 naar aanleiding van haar bezwaarschrift tegen haar niet-selectie binnen contin-

gent, waarbij haar bezwaar als ongegrond werd afgewezen en haar ook een visum ASO buiten contingent werd geweigerd.”

In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster met toepassing van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dat de Raad van State de verwerende partij het bevel zou opleggen om verzoekster een aanvaardingsattest te overhandigen dat betrekking heeft op het jaar van de selectie die wordt vernietigd en haar toelaat tot de manama specialistische geneeskunde, inclusief de opleidingsonderdelen binnen die opleiding die een stage bevatten.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend en zij zijn beiden ingegaan op de uitnodiging om schriftelijk hun zienswijze te geven op enkele hen door de staatsraad-verslaggever voorgelegde vragen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 mei 2017.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nathalie Geraerts, die *loco* advocaat Theo Ickmans verschijnt voor de verzoekende partij en advocaten David D’Hooghe en Jole Carlé, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is houder van het diploma master in de geneeskunde, uitgereikt door de verwerende partij.

3.2. In het laatste jaar van haar masteropleiding (academiejaar 2013-2014) neemt zij deel aan de selectieprocedure voor de toegang tot de opleiding geneesheer-specialist, met specialisatie orthopedische heilkunde, aan de KULeuven.

3.3. In de eerste selectieronde, half januari 2014, wordt verzoekster als negende kandidaat gerangschikt met de vermelding ‘B’, wat staat voor “in beraad (zal geëvalueerd worden tijdens de tweede selectieronde)”.

De tweede selectieronde vindt plaats half april 2014 en levert vijf kandidaten op met de vermelding ‘A’, dit betekent “aanvaard door de faculteit geneeskunde K.U.Leuven”. De facultaire selectiecommissie rangschikt verzoekster als zesde met de vermelding ‘G’, wat betekent “gerangschikt, maar geen plaats beschikbaar in het K.U.Leuven-netwerk”. Tussen partijen wordt niet betwist dat dit betekent dat de facultaire selectiecommissie aan verzoekster weigert het universitair attest (ook ‘aanvaardingsattest’ genoemd) toe te kennen, als bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’ en artikel 10, tweede lid, van het koninklijk besluit van 21 april 1983 ‘tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen’, zoals van toepassing ten tijde van de in geding zijnde beslissingen.

Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze wordt volgens verzoekster aan haar mondeling meegedeeld op 25 april 2014.

3.4. Op 8 mei 2014 stelt verzoekster tegen deze beslissing bezwaar in bij het bureau van de facultaire selectiecommissie.

Met een brief van 28 mei 2014 laat het bureau van de facultaire selectiecommissie weten dat hij “niet anders [kan] dan vaststellen dat deze rangschikking terecht is tot stand gekomen”, waarbij een antwoord wordt geformuleerd op de grieven van verzoekster. Ook het “verzoek tot visumverlening met het oog op een volledige perifere opleiding orthopedie” wordt afgewezen. Het bureau besluit:

“De selectie voor een vervolgopleiding in de gewenste discipline na [het] bekomen van de initiële master, zijnde het artsdiploma, is een competitieve procedure op basis van vooraf bepaalde criteria. Deze procedure doet geen afbreuk aan uw rechten. Het besluit ‘gerangschikt’ na de 2e selectieronde betekent dat u als een geschikte kandidaat bent beoordeeld, maar dat het attest van aanvaarding door de decaan van de Faculteit Geneeskunde KU Leuven niet kan afgeleverd worden rekening houdend met [...] beperkingen in de contingentering en de opleidingscapaciteit en rekening houdend met de beoordeling en de daaruit volgende rangschikking van de overige geschikte kandidaten voor de discipline.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

3.5. Op 9 juni 2014 stelt verzoekster beroep in bij de vicerector Studentenbeleid.

Op 27 juni 2014 oordeelt die vicerector “dat zowel de beslissing in verband met de rangschikking als de beoordeling van uw bezwaar bij het Bureau van de Facultaire selectiecommissie correct tot stand gekomen is”. Die beslissing luidt:

“Op 9 juni tekende u beroep aan tegen de beslissing van de Facultaire Selectiecommissie met betrekking tot uw rangschikking voor de ASO Orthopedie en tegen de beslissing van het Bureau van deze commissie naar

aanleiding van het bezwaarschrift dat u had ingediend. Tijdens een persoonlijk gesprek op 23 juni kreeg u de gelegenheid om uw argumenten verder toe te lichten.

De beslissing in verband met het worden toegelaten als Arts-specialist in opleiding is een beslissing waarbij op competitieve basis een rangordening van de kandidaten wordt opgemaakt en vervolgens een toewijzing van de plaatsen gebeurt in functie van de vooraf vastgestelde contingentering. Deze rangordening wordt ondermeer opgemaakt op basis van een aantal studieresultaten uit het verleden en een aantal deelscores die ook leiden tot een examencijfer voor opleidingsonderdelen in het huidige academiejaar. Het onderwijs- en examenreglement voorziet de mogelijkheid tot feedback over en beroep tegen deze examenresultaten binnen een strikte beroepstermijn. Dit recht kan echter maar worden uitgeoefend nadat deze resultaten officieel zijn vastgesteld door de examencommissie en zijn bekend gemaakt via uw studievoortgangsdossier. Aangezien deze officiële bekendmaking nog niet gebeurd is, kan het huidige beroep niet beschouwd worden als een beroep tegen een studievoortgangsbeslissing. Na deze beroepstermijn zijn de resultaten definitief vastgesteld. Dit betekent dan ook dat op dit ogenblik geen beroep meer mogelijk is tegen de resultaten die deel uitmaakten van uw studieprogramma van de voorgaande academiejaren.

Tijdens ons gesprek vermeldde u dat de beslissing tot niet-selectie u niet schriftelijk werd meegedeeld. U verklaarde dat u na de beslissing van de selectiecommissie enkel een mondelinge toelichting gekregen had. Naar aanleiding van het bezwaar dat u heeft ingediend bij het Bureau van de selectiecommissie, heeft u echter wel een schriftelijke reactie gekregen namens de hoofdgeneesheer van het UZ Leuven, de decaan van de faculteit Geneeskunde en de voorzitter van Competentiecentrum Interne geneeskunde. In deze brief werden ook de cijfers op basis waarvan deze beslissing genomen werd, doorgestuurd.

U vermeldde ook een aantal opmerkingen met betrekking tot de gebruikte evaluatiecriteria. U verwees hierbij ondermeer naar het feit dat naar uw aanvoelen onvoldoende rekening gehouden werd met de termijn waarop de student een opleiding voltooid had of met het feit of een examencijfer in een eerste dan wel tweede examenzitting behaald werd. Verder verwees u ook naar het gewicht dat in de totale beoordelingsprocedure werd toegekend aan het opleidingsonderdeel 'Stage heelkunde'. Vanuit mijn functie als vicerector Studentenbeleid wil en kan ik geen uitspraak doen over de relevantie van de gebruikte beoordelingscriteria. Op basis van de informatie die ik heb opgevraagd bij de betrokken beleidsverantwoordelijken stel ik vast dat u via de 'Leidraad co-assistentschap prespecialisatie' en via de infosessie die begin september 2013 werd georganiseerd duidelijk geïnformeerd werd over de beoordelingsprocedure en de elementen die hierin een rol zouden spelen. Zoals u ook bevestigde tijdens ons gesprek werden deze criteria op een uniforme manier toegepast op alle studenten. Met betrekking tot uw opmerking dat u via informele contacten tegenstrijdige informatie ontvangen had in verband met het gewicht dat zou worden toegekend aan de beoordeling van de 'Stage heelkunde' tijdens de tweede

selectieronde, moet ik vaststellen dat in de officiële informatie die op TOLEDO beschikbaar was consequent sprake was van selectiecriteria die gebruikt zouden worden voor de globale beoordelingsprocedure. Indien u vaststelde dat de informatie die u via informele contacten kreeg hiervan afweek, had u verduidelijking kunnen vragen bij de verantwoordelijken voor deze selectie. U heeft dit niet gedaan. Uw opmerking dat de weging van deze stage in de tweede selectieronde recent gewijzigd werd, blijkt niet correct te zijn. Op basis van de informatie die ik van de faculteit kreeg, blijkt dat alvast sedert 2010-11 de weging van deze stage zowel in de eerste als in de tweede selectieronde à 11% gebeurt.

Naar uw aanvoelen was het ook zo dat de score van 13/20 die u tijdens het academiejaar 2012-13 behaalde voor het opleidingsonderdeel 'Stage heelkunde' geen reële weergave van uw capaciteiten was. Volgens uw informatie werd dit ook bevestigd door het diensthoofd Heelkunde in St. Truiden, dr. [R.]. Indien u vorig academiejaar van mening was dat dit examencijfer niet correct werd vastgesteld, had u na de bekendmaking van dit examenresultaat hiertegen beroep kunnen aantekenen. U heeft dit niet gedaan. Op dit ogenblik moet deze examenscore als definitief worden beschouwd en is hiertegen geen beroep meer mogelijk.

Tijdens ons gesprek zei u ook dat de motivering die u op dit ogenblik gekregen had, beperkt bleef tot de cijfers op basis waarvan de beslissing genomen werd. U beaamde hierbij dat op basis van deze cijfers en op basis van de vooropgestelde criteria inderdaad bleek dat u op plaats 6 eindigde in de rangordening van de tweede selectieronde. U stelde echter dat deze cijfers onvoldoende inhoudelijk gemotiveerd waren. U verwees hierbij naar de score voor de wetenschappelijke opdracht waarbij het door u ingediende seminariewerk door het Tijdschrift voor Geneeskunde geschikt werd bevonden voor publicatie. U verwees ook naar bepaalde deelscores die u vernomen had voor de beoordeling van uw co-assisten[t]schap en stelde zich de vraag op basis van welke afwijkende scores vervolgens een globaal resultaat van 75,8% werd vastgesteld. U vermeldde ook dat voor de beoordeling van het interview u geen deelscores van de juryleden bekomen had en verwees naar de score van andere kandidaten, waarbij naar uw aanvoelen opmerkelijke verschillen vast te stellen waren tussen selectieronde 1 en 2. Zoals hierboven reeds vermeld voorziet het onderwijs en examenreglement in het recht op feedback bij de examenresultaten. Voor zover deze deelscores betrekking hebben op examencijfers in het kader van uw studieprogramma 2013-14 kan dit recht enkel worden uitgeoefend na de officiële bekendmaking van deze examenresultaten.

Aangezien u van mening bent dat de beoordeling van de stages over de verschillende stageplaatsen heen niet op een consequente manier gebeurde, heeft u via de Commissie Openbaarheid van Bestuur vergelijkende gegevens opgevraagd ten aanzien van de andere kandidaten. Zoals reeds vermeld werd tijdens ons gesprek zijn we van mening dat we hier omwille van de privacy van de andere kandidaten niet op in kunnen gaan. De beoordeling van deze vraag maakt deel [uit] van een aparte vraag bij de hierboven vermelde commissie en maakt geen voorwerp uit van dit beroep.

U stelde de faculteit ook voor om u buiten het contingent toe te laten. Gezien de stijging van de contingenten voor geneesheer-specialisten gedurende de komende jaren meende u dat de impact van een dergelijke beslissing ten aanzien van uw persoon voor de totale faculteit Geneeskunde klein zou zijn. Zoals reeds vermeld in de brief van 28.05.2014 van het Bureau van de Facultaire selectiecommissie is dit een beslissing die de faculteit Geneeskunde en de KU Leuven meer in het algemeen overstijgt. De contingenten worden vastgelegd door de overheid waarbij de overheid aan het college van de decanen van de faculteiten Geneeskunde de opdracht gegeven heeft om deze contingentering te bewaken. Het feit dat via het systeem van de zg. ‘lissage’ de mogelijkheid bestaat om over- en onder-tallen tussen compenseren, creëert hierbij op geen enkele manier het recht op een dergelijke uitzondering. De beslissing van de faculteit Geneeskunde om een dergelijke uitzondering niet toe te staan is ingegeven vanuit een bekommernis voor een correcte toepassing van de beoordelingscriteria over alle specialisaties heen en vanuit een inschatting van de vereiste opleidingscapaciteit voor Arts-specialisten in opleiding gedurende de komende jaren. Zoals reeds vermeld tijdens ons gesprek, kan ik als vicerector Studentenbeleid in het kader van deze procedure enkel nagaan in welke mate de beslissing in verband met de rangschikking van de kandidaten correct werd genomen. De beslissing in verband met een eventuele toelating buiten het afgesproken contingent valt hier buiten.

Op basis van de hierboven vermelde informatie stel ik vast dat de beoordeling gebeurde op basis van duidelijke criteria die vooraf waren vastgesteld en waar u ook vooraf van op de hoogte gesteld werd. De beslissingen die geleid hebben tot deze rangordening werden consequent toegepast op alle kandidaten. Ik kan dan ook niet anders dan vaststellen dat zowel de beslissing in verband met de rangschikking als de beoordeling van uw bezwaar bij het Bureau van de Facultaire selectiecommissie correct tot stand gekomen is. Hiermee is ook de interne beroepsprocedure aan de KU Leuven afgesloten.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.6. Verzoekster heeft tegen de drie met het voorliggende annulatieberoep bestreden beslissingen ook een beroep ingesteld bij de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

Bij besluit nr. 2014/113 van 30 september 2014 vernietigt deze rechter “[d]e beslissing zonder datum (rond 25 april 2014) tot niet-selectie als ASO orthopedie (= niet-toelating tot de ManaMa), alsmede de voorafgaande beslissing zonder datum inzake de ranking van de kandidaten voor ASO orthopedie, de beslissing van het bureau van de facultaire selectiecommissie inzake het bezwaar en

de beslissing van de vicerector studentenbeleid d.d. 27 juni 2014 genomen in het kader van het intern beroep” en beveelt hij (1) dat de bevoegde instantie uiterlijk op 14 oktober 2014 een nieuwe beslissing zal nemen en (2) “de onmiddellijke, voorlopige inschrijving van verzoekende partij in de ManaMa in de specialistische geneeskunde, afstudeerrichting orthopedische heilkunde”.

Tegen dat besluit hebben zowel verzoekster als de verwerende partij administratief cassatieberoep aangetekend bij de Raad van State, wat geleid heeft tot arrest nr. 232.534 van 13 oktober 2015, waarbij besluit nr. 2014/113 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen van 30 september 2014 deels wordt vernietigd – namelijk “behalve in de mate waarin dit besluit de examenbeslissing van de examencommissie van de KULeuven van 24 juni 2014 en de beslissing van de vicerector studentenbeleid van de KULeuven van 11 juli 2014 genomen in het kader van het intern beroep [...] vernietigt” – om reden dat “[d]e in geding zijnde handelingen ‘onder B en C’ [...] geen ‘examenbeslissing’ en dus geen studievoortgangsbeslissing [zijn] in de zin van artikel I.3, 69°, a), van de Codex Hoger Onderwijs”.

In zijn arrest nr. 2801 van 27 januari 2016 oordeelt de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen dat “de Raad uit de bepalingen van artikel I.3, 69°, b) tot en met g) van de Codex [Hoger Onderwijs] geen bevoegdheid kan putten om zich over de thans bestreden beslissingen uit te spreken” en verwerpt hij het beroep.

Tegen dat arrest heeft verzoekster andermaal administratief cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State. Die zaak is gekend onder rolnummer A. 218.574/IX-8831.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4.1. De raadslieden van verzoekster leggen een pleitnota neer; de raadslieden van de KULeuven vragen om die nota niet in het debat te ontvangen.

4.2. De bedoelde pleitnota heet volgens het begeleidend schrijven van de raadslieden van verzoekster een “condensering van haar te houden pleidooien in deze zaken” te zijn. De nota heeft echter een omvang van veertien bladzijden, wat die aangehaalde omschrijving tegenspreekt. Ze is voorts slechts op zondag 14 mei 2017, dus daags voor de terechtzitting, per fax aan de griffie van de Raad van State bezorgd. De leden van de kamer en het bevoegde lid van het auditoraat hebben er pas op de dag van de terechtzitting kennis van kunnen nemen. Voorts dient opgemerkt dat de partijen bij de ingereedheidbrenging van de zaak de gelegenheid hebben gekregen, en te baat genomen, om schriftelijk te reageren op een reeks door de staatsraad-verslaggever voorgelegde opmerkingen en vragen. De partijen hebben dus zowel in als buiten de in het procedurereglement voorgescreven schriftelijke procedurestukken ruim de kans gehad hun zienswijze op de zaak op papier te zetten. Gelet op die omstandigheden wordt de nota uit het debat geweerd.

V. Regelgevend kader

Terminologie

5.1. In dit arrest wordt – tenzij waar nodig – gerefereerd aan de regelgeving en de in die regelgeving gehanteerde terminologie zoals deze van kracht was ten tijde van de bestreden beslissingen, ook al is deze ondertussen gewijzigd. Ook wordt in principe de regelgeving in die versie geciteerd.

Zo wordt nog steeds verwezen naar het koninklijk besluit van 1 april 1983 ‘tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheer-specialisten en van huisartsen’ (hierna soms ook: het koninklijk besluit van 1 april 1983) en de toentertijd in dat besluit gehanteerde term ‘geneesheer-specialist’, ook al is het opschrift van dat besluit bij koninklijk besluit van 29 februari 2016 gewijzigd in ‘tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van artsen-specialisten en van huisartsen’ en wordt voortaan in die en andere regelgeving de term arts-specialist in plaats van geneesheer-specialist gebruikt. Zo

wordt ook nog verwezen naar het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 ‘betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen’ (hierna ook: KB nr. 78), ook al is dat besluit ondertussen gecoördineerd in de gecoördineerde wet van 10 mei 2015 ‘betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen’.

Bevoegdheidsverdeling federale overheid /gemeenschappen

5.2. Het onderzoek van de bestreden beslissingen moet worden gevoerd in het licht van de op dat ogenblik geldende bevoegdheidsverdeling tussen de federale staat en de gemeenschappen, dus abstractie makend van de zesde staatshervorming.

De toegang tot de gezondheidszorgberoepen – de regels inzake de erkenning en vestiging – was alsdan nog een volledig federale bevoegdheid, terwijl het onderwijs inzake de gezondheidszorgberoepen een gemeenschapsbevoegdheid is.

Dat de regels inzake de toegang tot bepaalde beroepen, zoals geneesheer-specialist, vereisten van opleiding en van diploma omvatten, maakt van die aangelegenheid geen zaak van onderwijs (GwH 26 januari 2005, nr. 19/2005, B.3.4-3.5)

Erkenning van de bijzondere beroepstitel

5.3. De bijzondere beroepstitel van geneesheer-specialist in de orthopedische heilkunde wordt beschermd door het koninklijk besluit van 25 november 1991 ‘houdende de lijst van bijzondere beroepstitels voorbehouden aan de beoefenaars van de geneeskunde, met inbegrip van de tandheilkunde’. Deze bescherming houdt in dat enkel diegenen die voldoen aan wettelijk en reglementair opgelegde voorwaarden de bijzondere titel mogen voeren.

“Niemand kan een bijzondere beroepstitel dragen of zich beroepen op een bijzondere beroepsbekwaamheid, dan na door de minister tot wiens bevoegdheden de Volksgezondheid behoort of de door hem gemachtigde ambtenaar hiertoe te zijn erkend”, aldus artikel 35^{quater} KB nr. 78.

Met betrekking tot de gezondheidszorgberoepen is de term ‘erkenning’ te begrijpen als “een vergunning vanwege de overheid die vereist is om het betrokken beroep of de betrokken bijzondere beroepsbekwaamheid uit te oefenen of de betrokken bijzondere beroepstitel te dragen” (adv.RvS 58.387/VR/3 van 11 december 2015 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse regering van 15 januari 2016 ‘houdende de erkenning van kinesitherapeuten en van de bijzondere beroepsbekwaamheden voor kinesitherapeuten’).

De regelgeving inzake de erkenning van geneesheren-specialisten is vervat in het koninklijk besluit van 21 april 1983 ‘tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen’ en in het ministerieel besluit van 23 april 2014 ‘tot vaststelling van de algemene criteria voor de erkenning van geneesheer-specialisten, stagemeeesters en stagediensten’. Voor het specialisme orthopedische geneeskunde worden de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten bepaald in het ministerieel besluit van 18 juli 1979 ‘tot vaststelling van de bijzondere criteria voor de erkenning van geneesheren-specialisten, stagemeeesters en stagediensten voor de specialiteiten van heelkunde, neurochirurgie, plastische heelkunde, urologie en orthopedie’.

De beroepsopleiding geneesheer-specialist

5.4. Een van de voorwaarden om als geneesheer-specialist te worden erkend is het doorlopen hebben van de beroepsopleiding geneesheer-specialist. Deze opleiding bestaat uit een praktisch deel – stage genoemd – en een theoretisch deel.

Artikel 3 van het ministerieel besluit van 23 april 2014 bepaalt:

“§ 1. De kandidaat-specialist volgt tegelijkertijd een theoretische en praktische opleiding die voor een welbepaalde duurtijd is vastgesteld.

De theoretische opleiding is erop gericht kennis, vaardigheden en attitudes aan te leren die de kandidaat-specialist toelaten de rol van geneesheer, van wetenschapper, van communicator en van manager te vervullen.

De praktische opleiding is erop gericht de verworvenheden van de theoretische opleiding in de praktijk toe te passen in de werkelijke omstandigheden van het terrein.

§ 2. De inhoud en de duurtijd van de in het eerste lid bedoelde theoretische en praktische opleiding worden voor elk specialisme vastgesteld door de Hoge Raad voor Geneesheren-specialisten en Huisartsen. De onlosmakelijke band tussen beide onderdelen van de opleiding wordt gegarandeerd.

§ 3. Voor de totale opleiding worden eindtermen opgesteld.”

Artikel 21 van het koninklijk besluit van 21 april 1983 bepaalt:

“De aanvraag om erkenning als geneesheer-specialist of als huisarts wordt, na het beëindigen van de stage bij een aangetekende brief, bij de minister ingediend door de belanghebbende door middel van een formulier dat door het bestuur wordt bezorgd en waarvan het model door de minister wordt bepaald.

De aanvraag is vergezeld van:

1° de attesten van de stagemeesters;

2° het laatste stageboekje, alsmede elk ander document dat de kamer in staat stelt over de waarde van de kandidaat te oordelen;

3° een attest niet ouder dan drie maanden waaruit blijkt dat de kandidaat ingeschreven is op de lijst van de Orde der geneesheren.

De minister kan de betrokkene verzoeken hem de bescheiden te laten geworden die voor het onderzoek van de aanvraag vereist zijn.

De minister zendt het aanvraagdossier voor advies door naar de bevoegde kamer van de erkenningscommissie.

4° van een attest dat aantoont dat de kandidaat met vrucht een specifieke universitaire opleiding heeft gevolgd; voor de kandidaat-specialisten moet deze opleiding gelijktijdig hebben plaatsgevonden met de eerste twee jaar van hun opleiding.”

De duur van de beroepsopleiding tot geneesheer-specialist in de orthopedische heilkunde bedraagt ten minste zes jaar (hoofdstuk V van bijlage 1 bij het ministerieel besluit van 18 juli 1979).

Het theoretisch gedeelte van de opleiding

Sedert 1999 organiseren de universiteiten de theoretische opleiding, daar waar deze vroeger geïncorporeerd was in de opleiding door de beroepsgroep (artikel 21, tweede lid, 4°, koninklijk besluit van 21 april 1983, ingevoegd bij koninklijk besluit van 16 maart 1999).

Het gaat om de zogenaamde “specifieke universitaire opleiding” die voor kandidaat-specialisten plaatsvindt gedurende de eerste twee jaar van hun opleiding. Deze opleiding mag niet worden vereenzelvigd met de studie master-na-master in de specialistische geneeskunde (die vier, vijf of zes jaar duurt). Binnen de KULeuven is de specifieke universitaire opleiding wel geassimileerd met de eerste twee jaar van de manama. De kandidaat dient er dan ook minstens de eerste twee jaar van de manama te volgen. Het met vrucht volgen van de universitaire opleiding geeft recht op het zogenaamde academiseringsattest. Dat attest is een voorwaarde om als geneesheer-specialist te worden erkend (artikel 21, 4°, koninklijk besluit van 21 april 1983).

Het praktisch gedeelte van de beroepsopleiding

De praktische opleiding of stage gebeurt in ten minste twee erkende stagediensten die zich bevinden in twee afzonderlijk erkende ziekenhuizen (artikel 7 ministerieel besluit van 23 april 2014).

Elke kandidaat-specialist moet binnen drie maanden na de aanvang van zijn opleiding in een stageplan aangeven op welke ziekenhuisdiensten, onder begeleiding van welke stagemeester en onder coördinatie van welke stagemeester hij elk jaar van zijn opleiding zal volgen. Dat stageplan moet aan de minster ter goedkeuring worden toegestuurd en dient vergezeld te zijn van het universitair attest (artikel 10 koninklijk besluit van 21 april 1983). Het is pas na de goedkeuring dat de kandidaat-specialist zijn beroepsopleiding tot geneesheer-specialist formeel kan aanvatten. Zonder universitair attest zal het stageplan

niet worden goedgekeurd. De betrokkene kan dan niet de beroepsopleiding tot geneesheer-specialist aanvatten en uiteraard niet worden erkend.

De manama in de specialistische geneeskunde

5.5. De manama in de specialistische geneeskunde werd in 2009 opgericht als een aanvulling op de bestaande opleiding tot geneesheer-specialist.

De manama strekt ertoe de opleiding tot geneesheer-specialist ook op universitair niveau aan te bieden. Er is een wisselwerking met de bestaande opleiding tot geneesheer-specialist. Zo wordt een deel van het praktisch gedeelte van de opleiding geneesheer-specialist in de manama als opleidingsonderdeel in aanmerking genomen. Omgekeerd gelden, zoals reeds vermeld, de twee eerste jaren van de manama als theoretisch gedeelte van de beroepsopleiding.

Het afronden van de manama in de specialistische geneeskunde is geenszins vereist om als geneesheer-specialist te worden erkend. Het volstaat dat enkel de eerste twee jaren met vrucht worden afgelegd om het academiseringsattest te verkrijgen dat nodig is voor de erkenning.

De manama in de specialistische geneeskunde aan de KULeuven telt 120 studiepunten en is vanaf het academiejaar 2013-2014 opgedeeld in een lagere en een hogere opleiding. De “lagere opleiding voor een (groep van) discipline(s)” vormt de basisopleiding tot geneesheer-specialist. Enkele vakken in dit deel van de manama-opleiding zijn disciplineoverschrijdend en gelijk voor alle geneesheer-specialisten in opleiding. Tegelijk is er ook doorgedreven basistraining en onderricht in het gekozen specialisme. Na het afronden van de vakken van de lagere opleiding verleent de KULeuven het academiseringsattest, nodig voor de erkenning als (thans) arts-specialist.

De “hogere opleiding per discipline” van de manama traint de meest geavanceerde technieken, vaardigheden en ingrepen die de genees-

heer-specialist in opleiding onder de knie moet krijgen, en diept ook de andere thema's (communicatie, manager en wetenschapper) verder uit. De masterproef vormt het sluitstuk van de opleiding. Het afronden van alle vakken van de opleiding resulteert in het diploma van master in de specialistische geneeskunde, in de gekozen afstudeerrichting.

5.6. In verband met de inschrijving voor master-na-master-opleidingen bepaalt artikel II.190 van de Codex Hoger Onderwijs (hierna ook: VCHO):

“§ 1. Het instellingsbestuur kan bepalen dat de inschrijving voor sommige masteropleidingen, verder ‘master-na-masteropleidingen’ genoemd, enkel rechtstreeks openstaat voor personen die reeds in het bezit zijn van een diploma van een masteropleiding.

Het instellingsbestuur kan de toelating tot een master-na-masteropleiding beperken tot afgestudeerden van masteropleidingen met specifieke opleidingskenmerken.

§ 2. Op grond van paragraaf 1, tweede lid, wijst het instellingsbestuur voor elke master-na-masteropleiding ten minste 1 masteropleiding aan waarop die master-na-masteropleiding rechtstreeks volgt. Het instellingsbestuur kan de inschrijving wel afhankelijk maken van een onderzoek naar de bekwaamheid van de student om de master-na-masteropleiding te volgen.

Het instellingsbestuur kan voor afgestudeerden van soortgelijke masteropleidingen als de masteropleiding, vermeld in het eerste lid, die gevolgd werden aan een andere onderwijsinstelling, het programma van de master-na-masteropleiding differentiëren naargelang van de graad van inhoudelijke verwantschap, zonder dat de studieomvang aangepast wordt.

Het instellingsbestuur kan bepalen dat de inschrijving voor een master-na-masteropleiding ook openstaat voor afgestudeerden van andere masteropleidingen dan deze die rechtstreeks toegang geven tot de master-na-masteropleiding, indien zij een voorbereidingsprogramma met succes voltooien. Het instellingsbestuur kan de inhoud en studieomvang van dergelijk voorbereidingsprogramma differentiëren naar gelang van de graad van inhoudelijke verwantschap tussen deze andere masteropleidingen en de in het eerste lid bedoelde masteropleiding.”

De planning van het medisch aanbod

5.7. Overeenkomstig artikel 35^{novies}, § 1, 1°, KB nr. 78, zoals dit gold ten tijde van de bestreden beslissingen (thans artikel 92, § 1, 1°, van de op 10 mei 2015 gecoördineerde wet ‘betreffende de uitoefening van de gezond-

heidszorgberoepen'), bepaalt de Koning, na advies van de planningscommissie, "het globaal aantal kandidaten, opgesplitst per Gemeenschap, dat jaarlijks na het behalen van het diploma [...] [*versta voor deze zaak*: het basisdiploma van arts], toegang heeft tot het verkrijgen van de bijzondere beroepstitels, die het voorwerp uitmaken van de erkenning bedoeld in artikel 35^{quater}".

Luidens artikel 35^{novies}, § 1, 4°, "kan de Koning de criteria en regels vastleggen voor de selectie van de in 1° [...] bedoelde kandidaten".

Artikel 35^{novies}, § 2, inleidende zin en 2°, luidt:

"De in § 1, 1°, bedoelde maatregel:
[...]

2° wordt door de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit opgeschort, indien blijkt onder andere uit het rapport van de Planningscommissie bedoeld in artikel 35^{octies}, § 2, dat de vastgestelde behoeften per Gemeenschap niet worden overschreden onder meer ten gevolge van de maatregelen genomen per Gemeenschap inzake aanbodsbeheersing."

5.8. Voor de periode 2011 tot 2020 wordt het maximale aantal kandidaat-specialisten bepaald in het koninklijk besluit van 12 juni 2008 'betreffende de planning van het medisch aanbod'. Per jaar wordt op federaal niveau (artikel 3, eerste lid) en vervolgens *pro rata* op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap (artikel 3, tweede lid) een maximaal aantal "geattesteerde kandidaten" bepaald. Voor de toegang tot een opleiding leidend tot sommige bijzondere beroepstitels – maar niet de orthopedische geneeskunde – worden op dezelfde wijze eveneens minimale aantallen vastgesteld (artikel 4). Sommige bijzondere beroepstitels – maar niet de orthopedische geneeskunde – zijn vrijgesteld van deze contingentering (artikel 5).

5.9. Artikel 1, 2°, van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 'betreffende de planning van het medisch aanbod' definieert de "geattesteerde kandidaat" als "de kandidaat voor een opleiding leidend tot een van de voornoemde beroepstitels, aan wie een universitair attest wordt toegekend".

Artikel 1, 1°, van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 omschrijft het universitair attest als:

“het nominatief attest uitgereikt door de persoon die belast is met het bestuur van een faculteit geneeskunde van een Belgische universiteit, of een persoon daartoe door deze aangewezen, aan een kandidaat voor een opleiding leidend tot een van de beroepstitels, voorbehouden aan de houders van een wettelijk diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde of van de academische graad van arts, bedoeld in artikel 1 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de lijst van bijzondere beroepstitels voorbehouden aan de beoefenaars van de geneeskunde, met inbegrip van de tandheelkunde, die over een diploma van arts met een basisopleiding beschikt afgegeven door een Belgische universiteit; dat het bewijs levert dat in de loop van een bepaald jaar de betrokken kandidaat bij de Faculteit geneeskunde van die universiteit een volledige cursus kan beginnen leidend tot een van de voornoemde beroepstitels, en dat aantoonst in hoever, indien dit het geval is, de betrokken kandidaat over een vrijstelling van contingentering beschikt.”

5.10. Hoofdstuk IV ‘Sancties’ van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 bevat volgend artikel 6 om de eerbiediging van de quota te waarborgen (§ 1), maar tegelijk om ze met enige soepelheid toe te passen (§ 2):

“§ 1. Elk jaar worden de stageplannen van de kandidaten aan wie een universitair attest wordt toegekend door een universiteit vallend onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap of de Franse Gemeenschap aan de bevoegde erkenningscommissies voorgelegd en komen enkel voor de duur van de opleiding in aanmerking als voor het bedoelde jaar de in de artikelen 3 en 4 vastgestelde maximale en minimale aantallen nageleefd worden.

§ 2. Echter:

1° Als voor een bepaald jaar, tussen 2008 en 2018, het aantal universitaire attesten afgeleverd door de universiteiten vallend onder een bepaalde Gemeenschap hoger is dan in de artikel 3 vastgestelde maximale aantallen, moet dit overschot in de loop van de volgende jaren, en dat uiterlijk tot 2018, uitgesplitst worden door deze universiteiten met aftrek van de maximale aantallen respectievelijk vastgesteld voor elk bedoelde jaar;

2° Als voor een bepaald jaar, tussen 2008 en 2018, het aantal universitaire attesten afgeleverd door de universiteiten vallend onder een bepaalde Gemeenschap lager is dan in de artikel 3 vastgestelde maximale aantallen, kan dit tekort in de loop van de volgende jaren, en dat uiterlijk tot 2018, gecompenseerd worden door deze universiteiten met aanvulling van de maximale aantallen respectievelijk vastgesteld voor elk bedoelde jaar;

3° Als voor een bepaald jaar, tussen 2008 en 2018, het aantal universitaire attesten afgeleverd door de universiteiten vallend onder een bepaalde

Gemeenschap de in de artikel 4 vastgestelde minimale aantallen niet omvat, moet dit tekort in de loop van de volgende jaren, en dat uiterlijk tot 2018, gecompenseerd worden door deze universiteiten met aanvulling van de minimale aantallen respectievelijk vastgesteld voor elk bedoelde jaar.”

VI. Samenvoeging

Verzoek tot samenvoeging

6. In haar laatste memorie merkt verzoekster op dat er bij de Raad van State vier annulatieberoepen aanhangig zijn die betrekking hebben op beslissingen van de verwerende partij om haar geen aanvaardingsattest (universitair attest) te verlenen, op de door de verwerende partij daaraan gekoppelde gevolgen voor wat betreft de toelating tot en de invulling van de master-na-master in de specialistische geneeskunde en op de onmogelijkheid tot het initiëren van de procedure tot erkenning als geneesheer-specialist. In die vier procedures is de auditeur-verslaggever van oordeel dat de Raad van State niet bevoegd is om van de beroepen kennis te nemen. Verzoekster acht het in die optiek aangewezen om het voorliggende beroep samen te voegen met de beroepen gekend onder de rolnummers A. 215.566/IX-8621, A. 215.961/IX-8644 en A. 216.776/IX-8698.

Om nadere uitleg gevraagd en gewezen op de eveneens hangende cassatieberoepen tegen beslissingen van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen over dezelfde initiële beslissingen van de KULeuven, erkent verzoekster dat een “globale samenvoeging” niet aan de orde is, maar zij bepleit wel “een bepaalde volgorde van afhandeling”, namelijk moeten volgens haar eerst de cassatieprocedures definitief beslecht worden om uitsluitsel te verkrijgen of de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen al dan niet bevoegd is om in deze problematiek te oordelen. Zij merkt op dat bovendien niet alle cassatieprocedures daarop betrekking hebben. Verzoekster is ten slotte van oordeel dat het niet wenselijk is om alle dossiers op éénzelfde zitting te brengen en samen in beraad te nemen. Dit ontnemt partijen volgens haar de mogelijkheid “om in de annulatieprocedures bijkomend standpunt in te nemen in functie van de beslissingen in de cassatieprocedures en haar gevolgen noch even-

tueel het resultaat af [te] wachten van een eventuele voorziening bij het Hof van Cassatie wanneer de Raad zich bij arrest onbevoegd zou hebben verklaard om kennis te nemen van de voor [hem] gebrachte vorderingen omdat die tot de bevoegdheid van de rechterlijke macht zouden behoren”.

Beoordeling

7. Terecht merkt verzoekster op dat de andere beroepen waaraan zij refereert verband houden met de voorliggende zaak omdat ze alle voortvloeien uit de gevolgen van de weigering van de KULeuven om haar een universitair attest te verlenen. De Raad van State is zich uiteraard bewust van de mogelijke weerslag van een uitspraak in de ene zaak op de andere zaak. Om die reden zijn de vier annulatieberoepen, samen met de drie cassatieberoepen die eveneens met dit geschil verband houden, op dezelfde openbare terechtzitting behandeld en gelijktijdig in beraad genomen. In die omstandigheden ziet de Raad van State geen bijkomend nut in een formele samenvoeging van de zaken.

Bovendien vormt die gelijktijdige behandeling geen belemmering voor de partijen om, zo zij dit gewenst hadden, zowel in hun geschreven procedurestukken als op de openbare terechtzitting standpunt in te nemen in functie van de mogelijke uitkomst van elk van de hangende beroepen. Er is dan ook evenmin reden om een uitspraak in de huidige zaak te verdagen, opdat de partijen nog bijkomende standpunten zouden kunnen formuleren.

VII. Rechtsmacht van de Raad van State

Standpunt van de partijen

8. Verzoekster voert aan dat zij met het voorliggende beroep de beslissing aanvecht waarbij zij, hoewel zij geschikt werd bevonden voor de opleiding tot geneesheer-specialist, toch geen aanvaardingsattest krijgt aangezien zij pas als negende wordt gerangschikt en aldus buiten het contingent valt dat de

KULeuven voor het specialisme orthopedie heeft vooropgesteld en voorts ook de beslissing om haar geen aanvaardingsattest buiten dat contingent toe te kennen.

Voor zover de Raad van State van oordeel zou zijn dat dit geen studievoortgangsbepalingen zijn die tot de bevoegdheid van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen behoren, moeten deze beslissingen worden gekwalificeerd als eenzijdige beslissingen die uitgaan van een administratieve overheid en om die reden onder de annulatiebevoegdheid van de Raad van State vallen op grond van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (RvS-wet). De KULeuven is dan wel geen organieke administratieve overheid, maar privaatrechtelijke rechtspersonen die door de overheid zijn erkend kunnen toch als administratieve overheid worden beschouwd indien en in de mate zij een taak van algemeen belang behartigen en daarbij eenzijdig verbindende beslissingen kunnen nemen, zo laat verzoekster gelden. Zij is van oordeel dat de uitreiking van een aanvaardingsattest een taak van algemeen belang is, omdat dit kadert in de regeling inzake de erkenning van geneesheren-specialisten en in de regeling rond de planning van het medisch aanbod. De toekenning van een aanvaardingsattest is volgens haar ook een beslissing die bindend is voor derden. Weigert een universiteit een aanvaardingsattest af te geven, dan kan de student noch de beroepsopleiding tot geneesheer-specialist, noch de manama specialistische geneeskunde starten. Omgekeerd kan een student die een aanvaardingsattest heeft verkregen de door hem beoogde specialisatie dat jaar aanvatten. Zijn dossier kan worden ingediend bij de bevoegde erkenningscommissie en aldaar verder worden behandeld leidende tot goedkeuring van het ingediende stageplan en voorts mag de student niet de toegang tot de manama worden ontzegd.

Indien de Raad van State zou oordelen dat de bestreden beslissingen niet onder het toepassingsgebied van artikel 14, § 1, RvS-wet vallen, is verzoekster van oordeel dat er een onverantwoorde ongelijke behandeling tussen studenten ontstaat naargelang de beslissing tot het niet-toekennen van een aanvaardingsattest wordt genomen door een vrije, dan wel door een gemeenschapsinstelling. Zij vraagt om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te

stellen, indien artikel 14, § 1, RvS-wet in die zin wordt geïnterpreteerd “dat het de beslissingen van de bevoegde organen van vrije universiteiten waarbij aan een kandidaat geweigerd wordt om een ‘universitair attest’ of een aanvaardingsattest als bedoeld in artikel 1, 1° KB 12 juni 2008 betreffende de planning van het medisch aanbod af te geven met het oog op de toelating tot de manama-opleiding master in de specialistische geneeskunde en met het oog op het aanvangen van de beroepsopleiding tot geneesheer specialist, van de bevoegdheid van de Raad van State uitsluit”.

De federale wetgever heeft bij het invoeren van de jaarcontingenten geen onderscheid gemaakt tussen studenten die een aanvaardingsattest van een vrije universiteit, dan wel van een gemeenschapsuniversiteit wensen te verkrijgen. Een eventueel verschil in behandeling wordt ook niet verantwoord door de eigen karakteristieken van de KULeuven, zo merkt verzoekster op.

9. De verwerende partij werpt op dat de KULeuven slechts als administratieve overheid kan worden gekwalificeerd in de mate zij eenzijdige beslissingen neemt die bindend zijn ten aanzien van derden. Te dezen is dit volgens haar niet het geval. De selectieprocedure die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissingen mondt uit in een overeenkomst met een geneesheer-specialist in opleiding en het verkrijgen van een dergelijke overeenkomst is het werkelijke doel van verzoekster, zo argumenteert zij. Het aanvaardingsattest is slechts de bevestiging van de bereidheid van de KULeuven en andere instellingen om aan de betrokkene een dergelijke overeenkomst aan te bieden. Volgens de verwerende partij is dit vergelijkbaar met de selectieprocedure die aanleiding geeft tot het sluiten van een arbeidsovereenkomst met een assistent met het oog op het doorlopen van een doctoraatsopleiding en het behalen van een doctoraatstitel. Zij merkt ook nog op dat de toekenning van de titel ‘geneesheer-specialist’ niet door de KULeuven, maar door de minister bevoegd voor de Volksgezondheid gebeurt.

10. Verzoekster repliceert dat zij niet vraagt om personeelslid te worden van de KU Leuven, maar om het attest te verkrijgen dat zij nodig heeft om

een beroepsopleiding te volgen en een stageplan goedgekeurd te krijgen in de zin van artikel 10 van het koninklijk besluit van 21 april 1983 ‘tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen’.

Zij herhaalt haar redenering dat de KULeuven bij het nemen van de bestreden beslissingen als een administratieve overheid moet worden beschouwd en dat de bestreden beslissingen eenzijdige beslissingen zijn die op grond van artikel 14, § 1, RvS-wet onder de annulatiebevoegdheid van de Raad van State vallen.

11. In zijn verslag werpt de auditeur-verslaggever ambtshalve een exceptie op, die de verwerende partij in haar laatste memorie uitdrukkelijk bijvalt en tot de hare maakt.

De exceptie is afgeleid uit een gebrek aan rechtsmacht in hoofde van de Raad van State. Ze luidt dat het geschil een onderwijsgeschil betreft, meer bepaald over de toegang tot een opleiding in het hoger onderwijs. Zoals de Raad van State heeft geoordeeld in arrest nr. 209.304 van 30 november 2010 – en heeft bevestigd in arrest nr. 234.296 van 31 maart 2016 – is een dergelijk geschil door de decreetgever opgevat als een geschil over de contractuele rechtsbetrekking tussen partijen en meer bepaald als betrekking hebbend op een politiek subjectief recht. Beslechting van geschillen betreffende politieke subjectieve rechten behoort krachtens artikel 145 van de Grondwet tot de bevoegdheid van de gewone rechter, behoudens de bij wet gestelde uitzonderingen. Ongeacht of de bestreden beslissingen al dan niet gekwalificeerd moeten worden als studievoortgangsbepalingen zoals bedoeld in artikel I.3, 69°, van de Codex Hoger Onderwijs – waardoor het geschil tot de bevoegdheid van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen zou behoren – is de Raad van State te dezen zonder rechtsmacht. De eventuele bevoegdheid van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen sluit de algemene, residuaire bevoegdheid van de Raad van State uit en indien het geschil niet als een studievoortgangsbepaling moet worden beschouwd, moet in elk geval worden vastgesteld dat de bevoegdheid om zich over

het voorliggende geschil uit te spreken door de decreetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad van State is toebedeeld, laat staan nog dat ze kan worden ingepast in de algemene annulatiebevoegdheid die artikel 14, § 1, RvS-wet aan de Raad van State heeft verleend.

12. In haar laatste memorie herhaalt verzoekster dat het geschil niet louter een onderwijsgeschil betreft, maar tevens raakt aan de toegang tot het gereglementeerde beroep van geneesheer-specialist.

Volgens verzoekster overstijgt de draagwijdte van de bestreden beslissingen het kader van het onderwijs. Zij argumenteert dat het aanvaardingsattest op grond van artikel 10 van het koninklijk besluit van 21 april 1983 ‘tot vaststelling van de nadere regelen voor erkenning van geneesheren-specialisten en van huisartsen’ vereist is voor de goedkeuring van het stageplan in het kader van de beroepsopleiding tot geneesheer-specialist, die doorlopen moet worden alvorens de erkenning kan worden aangevraagd. Zonder aanvaardingsattest kan zij zich bovendien ook niet inschrijven voor de manama specialistische geneeskunde aan de KULeuven en aldus niet het ‘academisch attest’ verwerven dat het bewijs levert dat zij met vrucht de academische opleiding heeft gevolgd die gelijktijdig met de eerste twee jaar van de opleiding tot geneesheer-specialist heeft plaatsgevonden en dat bij de aanvraag om erkenning als geneesheer-specialist moet worden gevoegd. Het niet toekennen van het aanvaardingsattest, ondanks het feit dat zij geschikt en bekwaam werd bevonden, impliceert aldus dat zij de erkenning tot geneesheer-specialist onmogelijk kan initiëren, terwijl – gelet op het in het koninklijk besluit van 12 juni 2008 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’ vastgelegde federaal en voor elke gemeenschap afzonderlijk vastgelegde contingent van geneesheren-specialisten – een andere kandidaat (ten onrechte) wel zijn dossier bij de erkenningscommissie heeft kunnen initiëren. Verzoekster wijst erop dat de federale overheid voor beslissingen inzake de erkenning en omtrent de goedkeuring van het stageplan in een beroepsmogelijkheid heeft voorzien, waarbij de Hoge Raad van Geneesheren-specialisten en Huisartsen een advies verleent en de minister een beslissing neemt, die vervolgens met een annulatieberoep voor de

Raad van State kan worden aangevochten. Volgens haar dient een vóórbeslissing die deel uitmaakt van de complexe rechtshandeling die resulteert in de erkenning als geneesheer-specialist – te dezen dus een beslissing omtrent het toekennen van een aanvaardingsattest – met dezelfde waarborgen te worden omgeven.

Voor het geval de Raad van State zou oordelen dat het geschil niet onder het toepassingsgebied van artikel 14, § 1, RvS-wet valt en dat de Raad van State aldus niet bevoegd zou zijn, vraagt verzoekster om een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof.

13. De verwerende partij valt in haar memorie de ambtshalve door het auditoraat opgeworpen exceptie bij. Zij meent dat er geen redenen zijn om het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen.

Beoordeling

14. Verzoekster streeft het verwerven van een gereguleerde bijzondere beroepstitel na, namelijk ‘geneesheer-specialist in de orthopedische heilkunde’. Uit het geheel van de stukken blijkt voorts dat zij er geen genoegen mee neemt om, ter loutere academische satisfactie, aan haar alma mater een diploma te kunnen behalen van master in de gespecialiseerde geneeskunde; zij wenst uitzicht op een erkenning van de bijzondere beroepstitel en de toekenning van een Riziv-nummer om het betrokken beroep uit te oefenen.

De door verzoekster bestreden beslissingen staan eraan in de weg dat zij de begeerde toegang krijgt tot de door de verwerende partij georganiseerde opleiding leidend tot die bijzondere beroepstitel.

De beslissing om binnen of buiten contingent een universitair attest toe te kennen of het te weigeren gaat met andere woorden aan de inschrijving zelf vooraf, maar vormt er een voorwaarde toe. Wie het attest verwerft, is daardoor nog niet ingeschreven en is tot die inschrijving ook niet verplicht; wie het attest

niet verwerft zal op een afwijzing stuiten indien hij of zij daarop niettemin zou pogen zich in te schrijven voor de vervolgopleiding.

15. Uit niets blijkt dat verzoekster in werkelijkheid een (arbeids)overeenkomst met de KULeuven nastreeft. Haar doel is om de beroepsopleiding tot geneesheer-specialist te mogen aanvatten teneinde erkend te kunnen worden.

De exceptie van de verwerende partij, zoals geformuleerd in de memorie van antwoord, wordt verworpen.

16. Zoals hiervóór reeds is uiteengezet, is de opleiding in de specialistische geneeskunde zoals aangeboden door de KULeuven ingebed in een master-na-masteropleiding, in de zin van artikel II.190 VCHO.

Tussen partijen bestaat er geen onenigheid over dat de in geding zijnde opleiding die door de KULeuven wordt georganiseerd, in zoverre (mede) beheerst wordt door de Vlaamse regelgeving inzake onderwijs, in het bijzonder de Codex Hoger Onderwijs.

Dit impliceert dat het instellingsbestuur niet enkel rekening heeft te houden met de contingentering van de toegang tot de beroepsopleiding die volgt uit de toentertijd federale regelgeving inzake planning van het medisch aanbod.

De verwerende partij mag de inschrijving tot de master-na-masteropleiding waarin die beroepsopleiding is ingebed ook aan andere criteria onderwerpen, inzonderheid door ze overeenkomstig artikel II.190, § 2, VCHO afhankelijk te maken van een onderzoek naar de bekwaamheid van de student om de master-na-masteropleiding te volgen.

Denkbaar is ook dat de in artikel II.273, § 2, tweede lid, 2°, VCHO bedoelde rechtspositieregeling van de student toelaat dat een student in het

kader van een bij artikel II.280 VCHO bedoelde interne tuchtprocedure als sanctie het verbod wordt opgelegd om opnieuw ingeschreven te worden.

17. Zoals hiervóór ook reeds is opgemerkt, blijkt de thans voorliggende weigering om verzoekster toe te laten tot de vervolgopleiding echter geheel te situeren in de federale regeling met betrekking tot de contingentering van de beroepsopleiding.

18. Dit model waarvoor de federale overheid heeft geopteerd, grijpt in op het aantal beroepsbeoefenaars door een beperking van de toegang tot de beroepsopleiding – en niet in een latere fase, bijvoorbeeld zoals vroeger het geval was door een beperkt toegankelijke aanvullende voortgezette beroepsopleiding na de studies of nog, via een zuivere vestigingswet met examens ná de voltooiing van de opleiding zoals bij notarissen, gerechtsdeurwaarders of landmeters het geval is.

Luidens artikel 35*novies*, § 1, 4°, KB nr. 78 legt de Koning hiervoor de selectiecriteria en -regels vast.

Uit artikel 35*novies*, § 2, KB nr. 78 blijkt echter dat óók in het kader van die contingentering van de bijzondere beroepstitels, door de federale overheid een mogelijke rol is weggelegd voor de onderwijsbevoegde overheid. De contingentering kan immers worden opgeschort, indien blijkt dat “de vastgestelde behoeften per Gemeenschap niet worden overschreden onder meer ten gevolge van de maatregelen genomen per Gemeenschap inzake aanbodsbeheersing”.

Het staat met andere woorden aan de gemeenschappen vrij om te beslissen of en hoe zij al dan niet – en dit noodzakelijk op grond van hún bevoegdheid, onderwijs – maatregelen nemen inzake aanbodsbeheersing en aldus hun medewerking verlenen aan de federale overheid bij de planning en beheersing van het medisch aanbod. De gemeenschappen zijn immers op grond van hun onderwijsbevoegdheid bij machte om de toegang tot een opleiding te regelen – op grond van onderwijsrelevante criteria – zelfs indien dit tot gevolg heeft dat de

toegang tot een bepaald beroep wordt beperkt.

Dit heeft de Vlaamse Gemeenschap overigens gedaan voor de instroom in de eerste cyclus, door de inschrijving in een bacheloropleiding in het studiegebied geneeskunde of tandheelkunde afhankelijk te maken van het geslaagd zijn voor een toelatingsexamen dat peilt naar, eensdeels, kennis en inzicht in de wetenschappen en, anderdeels, de themata ‘informatie verwerven en verwerken’ die aansluiten bij de beroepspraktijk (artikel II.187, § 1, eerste lid, VCHO). Een beperking van deze instroom heeft een invloed op de doorstroming naar de specialisaties, maar uiteraard enkel onrechtstreeks.

De Franse Gemeenschap heeft harerzijds rechtstreekse maatregelen genomen op het niveau van de specialisaties. De decreetgever van de Franse Gemeenschap heeft de toekenning van het aan de contingentering verbonden universitair attest aldus ingebed in het onderwijs, door de kandidaten te onderwerpen aan een selectie door een interuniversitaire jury. Thans regelt artikel 112/1 van het decreet van 7 november 2013 ‘définissant le paysage de l’enseignement supérieur et l’organisation académique des études’, ingevoegd bij decreet van 16 juni 2016, deze procedure:

“Pour l’application de la législation fédérale visant le contingentement des candidats ayant accès aux formations menant aux titres professionnels particuliers réservés aux porteurs de grade de master en sciences médicales et aux porteurs de grade de master en sciences dentaires, il est créé un jury interuniversitaire d’admission aux études de spécialisation en sciences médicales et dentaires composé des doyens des Facultés délivrant les grades académiques de master de spécialisation en sciences médicales et de master de spécialisation en sciences dentaires.

Ce jury est chargé d’organiser le processus de délivrance des attestations universitaires permettant l’accès aux études de spécialisation.

Chaque année, pour le 15 septembre au plus tard, le jury interuniversitaire établit un classement des candidats à l’issue des épreuves de fin de cycle. Dans les dix jours de l’établissement du classement et conformément à celui-ci, le jury interuniversitaire accorde aux universités les autorisations de délivrer les attestations universitaires correspondantes, dans le respect des législations fédérales et communautaires fixant un nombre maximal d’accès aux formations menant à des titres professionnels et, le cas échéant, des nombres minimaux pour certaines spécialités. Le Gouvernement peut fixer des modalités complémentaires de fonctionnement du jury.

L'attestation universitaire est délivrée par l'institution universitaire auprès de laquelle l'étudiant prend son inscription."

Vertaling zoals in het Belgisch Staatsblad:

"Voor de toepassing van de federale wetgeving betreffende de contingeren van de kandidaten die worden toegelaten tot de opleidingen die leiden tot de bijzondere beroepsbekwaamheidsbewijzen voorbehouden voor de houders van de graad van master geneeskundige wetenschappen en de houders van de graad van master tandheelkundige wetenschappen, wordt een interuniversitaire examencommissie opgericht voor de toelating tot de studies specialisatie in de geneeskundige en tandheelkundige wetenschappen, samengesteld uit de dekens van de Faculteiten die de academische graden van master specialisatie in de geneeskundige wetenschappen en master specialisatie in de tandheelkundige wetenschappen uitreiken.

Die examencommissie zorgt voor de uitreiking van de universitaire attesten die de toegang tot de specialisatiestudies mogelijk maken.

Elk jaar, voor uiterlijk 15 september, stelt de interuniversitaire examencommissie een rangschikking van de kandidaten op het einde van de examens van het einde van de cyclus vast. Binnen de tien dagen na de vaststelling van de rangschikking en overeenkomstig deze, kent de interuniversitaire examencommissie de universiteiten de machtigingen toe voor het uitreiken van de overeenstemmende universitaire attesten, met inachtneming van de federale en gemeenschapswetgevingen die een maximumaantal toegangsmachtigingen tot beroepsbekwaamheidsbewijzen, en, in voorkomend geval, minimumaantallen, voor sommige specialiteiten vaststellen. De Regering kan bijkomende voorwaarden vaststellen voor de werking van de examencommissie.

Het universitaire attest wordt uitgereikt door de universitaire instelling waarbij de student zich laat inschrijven."

Deze interuniversitaire jury, samengesteld uit de decanen van de geneeskundefaculteiten, stelt zelf te handelen als een orgaan van de Franse Gemeenschap en zij neemt derdenbindende beslissingen (althans is dit *prima facie* vastgesteld door de Raad van State in een schorsingsprocedure bij arrest nr. 237.024 van 12 januari 2017, *sub* 15).

Anders dan in de Franse Gemeenschap is gebeurd, heeft de Vlaamse decreetgever echter géén bijzondere maatregelen genomen voor de toegang tot de derde cyclus, ten einde de instroom af te stemmen op de federale quota.

19. De enige in de huidige zaak voorhanden zijnde regeling en rechtsgrond voor de uitreiking, door de decaan van de geneeskundefaculteit, van het universitair attest, is dan ook de opdracht die hij daartoe rechtstreeks heeft gekregen van de Koning bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 juni 2008 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’ (of, voorheen, de faculteit geneeskunde op grond van artikel 4, § 1, van het koninklijk besluit van 30 mei 2002 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’), ter uitvoering van artikel 35*novies*, § 1, KB nr. 78.

De “persoon die belast is met het bestuur van een faculteit geneeskunde van een Belgische universiteit, of een persoon daartoe door deze aangewezen” handelt met andere woorden bij het toepassen van de contingentering van de kandidaten – of bij het toekennen van een attest buiten contingent met toepassing van de zogenaamde “lissage” (of het effen maken) als bedoeld in artikel 6, § 2, van voormeld koninklijk besluit van 12 juni 2008 – louter ter uitvoering van dit koninklijk besluit, als het ware als een verlengstuk van de federale overheid.

Of de binnen het toegemeten contingent geattesteerde kandidaaten onrechte tot de beroepsopleiding is toegelaten door het toekennen van het attest en om die reden zijn opleidingstitel niet zou kunnen laten viseren of geen Riziv-nummer toegekend krijgen, zal dan op individuele basis ook later door de federale overheid niet meer in twijfel worden getrokken. De sanctie waarin het koninklijk besluit van 12 juni 2008 wel voorziet, is collectief, zo blijkt uit artikel 6, § 1:

“Elk jaar worden de stageplannen van de kandidaten aan wie een universitair attest wordt toegekend door een universiteit vallend onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap of de Franse Gemeenschap aan de bevoegde erkenningscommissies voorgelegd en komen enkel voor de duur van de opleiding in aanmerking als voor het bedoelde jaar de in de artikelen 3 en 4 vastgestelde maximale en minimale aantallen nageleefd worden.”

20. Conclusie is, dat een decaan van een Vlaamse geneeskundefaculteit die het universitair attest toekent, dan wel het weigert, bij het nemen van die beslissing daartoe gemachtigd door het koninklijk besluit van 12 juni 2008 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’, deelt in de uitoefening van het openbaar gezag wanneer hij zich van de hem aldus door de federale overheid opgedragen taken kwijt en optreedt zoals een administratieve overheid zodat die beslissing een voor de Raad van State aanvechtbare rechtshandeling is.

21. De door de verwerende partij in haar laatste memorie bijgeval- len exceptie wordt verworpen.

22. De conclusie dat de Raad van State bevoegd is om kennis te nemen van huidig beroep, doet de noodzaak vervallen om aan het Grondwettelijk Hof de door verzoekster geformuleerde prejudiciële vragen te stellen, die immers vertrekken van het tegenovergestelde uitgangspunt.

VIII. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie van de verwerende partij

23. In het kader van de selectieprocedure als arts-specialist in opleiding, zo stelt de verwerende partij naar aanleiding van de door de staatsraad-verslaggever gestelde vragen, wordt aan de kandidaat-specialisten “de mogelijkheid geboden om bezwaar in te dienen bij het bureau van de facultaire selectiecommissie en de vicerector Studentenaangelegenheden”. Deze bezwaar- en beroepsmogelijkheid kadert in de contractuele relatie tussen de onderwijsinstelling en de student, “waarbij de KULeuven aan haar studenten – vrijblijvend – de mogelijkheid biedt om hun bezwaren binnen de instelling te doen gelden”. Het gaat volgens de verwerende partij niet om enige vorm van georganiseerd administratief beroep, maar is “een louter *sui generis* bezwaar-/beroepsmogelijkheid waarvan de studenten zich, indien zij dat wensen, kunnen bedienen”. De verwerende partij onderstreept dat in lijn met de wettelijke regeling ter zake – artikel 1, 1°, van het

koninklijk besluit van 12 juni 2008 ‘betreffende de planning van het medisch aanbod’ – enkel de facultaire selectiecommissie bevoegd is om een beslissing over het universitair attest te nemen. Het bureau en de vicerector kunnen hooguit de facultaire selectiecommissie, die door de decaan bevoegd is gemaakt om over de selecties te beslissen, verzoeken om de genomen beslissing te heroverwegen.

Met dit voor ogen, verwijst de verwerende partij naar artikel 19, tweede lid, RvS-wet en werpt zij op “dat de oorspronkelijke beslissing van de facultaire selectiecommissie d.d. 25 april 2014 niet tijdig met een annulatieberoep werd bestreden”. Dit beroep had volgens haar uiterlijk op 24 oktober 2014 ingesteld moeten zijn.

Ook de beslissing van het bureau van de facultaire selectiecommissie van 28 mei 2014 werd niet tijdig bestreden: een tijdig annulatieberoep tegen deze beslissing had immers moeten worden ingesteld uiterlijk 27 november 2014.

De verwerende partij herhaalt dat de mogelijkheid om bij het bureau of de vicerector bezwaar in te dienen niet gelijk te stellen is met een georganiseerd administratief beroep – “[o]pdat er van enig georganiseerd administratief beroep sprake zou kunnen zijn, zou de grondslag daarvoor te vinden moeten zijn in een wettelijke of decretale norm. Dit is echter niet het geval” – om daaruit te concluderen “dat de bezwaren die [verzoekster] t.a.v. de beslissing van de facultaire selectiecommissie d.d. 25 april 2014 bij de vicerector Studenten-aangelegenheden heeft geuit, geen stuitende werking hebben gehad op de termijn om tegen de beslissing d.d. 25 april 2014 beroep in te stellen bij [de] Raad [van State]”.

Beoordeling

24. De partijen hebben de gelegenheid gehad om over de ontvankelijkheid *ratione temporis* schriftelijk te antwoorden op de vragen die daarover zijn

gesteld door de staatsraad-verslaggever en zij hebben hun zienswijze op de openbare terechtzitting mondeling kunnen toelichten. De ontvankelijkheid *ratione temporis* moet desnoods ambtshalve worden onderzocht door de Raad van State. De Raad is van oordeel dat hij in die omstandigheden de exceptie in de huidige stand van de rechtspleging mag onderzoeken en beantwoorden.

25. Tussen partijen wordt niet betwist dat voor de behandeling van de aanvragen zoals die van verzoekster, een selectieprocedure leidend tot de beslissing tot toekenning of weigering van het universitair attest is vastgesteld door de KULeuven.

26. Die procedure – door de beide partijen “Leidraad coassistent-schap” genoemd – bepaalt onder meer wat de kandidaat mag ondernemen bij onenigheid over het verloop of resultaat van de selectieprocedure:

“9. Zo de coassistent meent dat bij het bepalen van de scores die tot het eindcijfer en de rangorde in het desbetreffende specialisme hebben geleid, de procedure niet correct is toegepast, dient hij dit binnen de twee weken na de selectieronde aan te kaarten bij het bureau van de facultaire selectiecommissie dat bestaat uit de decaan, de hoofdgeneesheer UZ Leuven, de voorzitter POC master in de specialistische geneeskunde, de voorzitters van de competentiecentra heelkunde en inwendige geneeskunde.

Het bureau onderzoekt, in aanwezigheid van de ombudspersoon vierde master, de gegrondheid hiervan en hoort hiertoe de coassistent en het diensthoofd of de universitaire stagemeester en krijgt inzage in de evaluatiedocumenten die tot de scores en het eindcijfer hebben geleid.

10. Beroep tegen het eindcijfer, de beslissingen van de facultaire selectiecommissie of van het bureau van de selectiecommissie moet aangetekend ingediend worden bij de vicerector Studentenaangelegenheden binnen de twee weken nadat de coassistent op de hoogte is gesteld van de beslissing.”

27. De verwerende partij vermeldt – ten minste wat het geciteerde onderdeel van de leidraad over de bezwaarmogelijkheden betreft – dat hiervoor geen wettelijke of decretale norm als grondslag voorhanden is.

Ook wijst de verwerende partij erop, dat de federale regelgeving over de contingentering, hiervóór aangehaald, de opdracht om het attest uit te

reiken toewijst aan “de persoon die belast is met het bestuur van een faculteit geneeskunde van een Belgische universiteit, of een persoon daartoe door deze aangewezen”. De verwerende partij stelt, dat de bezwaarprocedure facultatief is en dat ze niet aldus mag worden opgevat dat in geval van bezwaar, het bureau of de vicerector door de decaan zijn aangewezen als “persoon” om over het attest te beslissen.

Ten slotte merkt de verwerende partij op dat de leidraad te situëren is in de contractuele verhouding tussen haar en de student-kandidaat coassistent.

Wat daar ook van zij, het ene noch het andere is pertinent om de exceptie te beoordelen.

28. De Raad van State is immers van oordeel dat de verwerende partij er de consequenties van moet dragen deze bezwaarprocedure in het leven geroepen te hebben en ze aan de kandidaten te hebben voorgespiegeld.

De zogenaamde leidraad voorziet uitdrukkelijk in de mogelijkheid voor kandidaten om bezwaar in te dienen en bepaalt duidelijk binnen welke termijn het moet worden ingediend en – wat het beroep bij de vicerector betreft – op welke wijze. De leidraad wijst ook de organen aan die zich over de bezwaren zullen moeten uitspreken en uit niets blijkt anders dan dat die organen ook verplicht zijn zich over het bezwaar uit te spreken – het bureau zelfs nadat de bezwaarindiener is gehoord.

Anders dan de verwerende partij betoogt, onderkent de Raad van State in deze procedure de kenmerken van een georganiseerd administratief beroep. Een beroepsmogelijkheid aan de student aanbieden is immers maar zinvol indien ze tot een ander resultaat kan leiden.

Weliswaar blinkt de tekst van de leidraad niet uit in helderheid en nauwkeurigheid. Zo blijft in het midden of het bureau bij het onderzoek van “de gegrondheid” de zaak finaal terugstuurt aan de voltallige commissie of zelf beslist over het attest en evenmin is duidelijk of de vicerector bij een voor de kandidaat gunstige beoordeling van het beroep een hervormingsbevoegdheid heeft of het dossier aan de selectiecommissie moet terugsturen. Ook dubbelzinnig is of met de woorden “de procedure niet correct is toegepast” in punt 9 van de leidraad álle onregelmatigheden zijn bedoeld dan wel enkel vormelijke en geen inhoudelijke tekorten worden beoogd, in welk geval op grond van punt 10 van de leidraad tegen de laatstgenoemde misschien rechtstreeks naar de vicerector gestapt moet worden. Dit lijkt ook het geval te kunnen zijn voor eventuele bezwaren omtrent de weigering die geen verband houden met “het bepalen van de scores die tot het eindcijfer en de rangorde in het desbetreffende specialisme hebben geleid”.

Al zijn dus de bewoordingen van de leidraad voor mererlei interpretatie vatbaar, dan staat toch vast dat de verwerende partij een beroepsprocedure heeft georganiseerd.

Verzoekster mag voortgaan op wat zij een aanvaardbare lezing acht van die procedure en zij mag erop vertrouwen dat de door de verwerende partij daartoe aangewezen organen haar bezwaren zorgvuldig zullen onderzoeken en erop antwoorden.

29. Verzoekster heeft haar bezwaar tegen de beslissing van de facultaire selectiecommissie tijdig kenbaar gemaakt bij het bureau, namelijk binnen de door de verwerende partij daartoe geboden termijn en vervolgens tijdig bij de vicerector, opnieuw binnen de door de verwerende partij daartoe vooropgestelde termijn.

Zij heeft het antwoord van de vicerector van 27 juni 2014 ontvangen zonder mededeling van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

Zij heeft dit antwoord dus ontvangen minder dan vier maanden en zestig dagen vóór het instellen van huidig annulatieberoep.

30. De beslissing van de vicerector, waarmee in de huidige zaak de beroepsprocedure is afgesloten, zou dan de eindbeslissing zijn, vatbaar voor beroep voor de Raad van State. Ze is tijdig aangevochten, gelet op het bepaalde in artikel 19, tweede lid, RvS-Wet.

In acht genomen evenwel de door de verwerende partij zelf geschapen onduidelijkheid en om een mogelijk steekspel uit te sluiten, acht de Raad het minstens voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer aangewezen om de drie bestreden beslissingen hetzelfde uiteindelijke lot te laten ondergaan. Dit zou uitzonderlijk anders kunnen zijn, bijvoorbeeld indien zou blijken dat een eventueel gegrond middel uitsluitend op de beslissing van de vicerector betrokken kan worden zonder door te werken naar de beslissing van de facultaire selectiecommissie.

31. De exceptie wordt verworpen.

IX. Aanvullend onderzoek

32. Het auditoraatsverslag is enkel ingegaan op de rechtsmacht van de Raad van State. Er is reden voor aanvullend onderzoek.

X. Anonimisering

33. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt de verzoekende partij dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt belast met een aanvullend onderzoek.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 15 juni 2017, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.
De griffier	De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren